

Михайло КИШКАНЬ – поет. Народився 3 червня 1990 року в селі П'ятигірці Лубенського району Полтавської області. Закінчив Ісківську середню школу (2008). Нині студент 4 курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Член факультетської команди КВК “БезКонспекту”, учасник театру-студії “Глобус”, фольклорного ансамблю “Жива вода” імені Павла Бакланова, творчого об’єднання молодих літераторів “Магніт Орус”.

Віршує з дитинства, в шкільні роки друкувався в лубенських газетах, альманахах, збірках юних поетів. З новою силою і новим стилем почав писати в університеті.

Не уявляє свого життя без сцени, обожнює театр і має мрію в майбутньому вступити на факультет акторської майстерності в театральний виш.

ОСІННЯ МІНІАТЮРА

Календар на моїй стіні
від сьогодні кохає осінь,
від сьогодні свій вільний час
він присвячує лише їй.
Мить за миттю лягають дні
у холодну осінню постіль,
а над ними танцює вальс
листопад із осінніх мрій...

* * *

Один на весь світ у загубленому, пустому
вагоні нічного поїзда, що повільно котився за-
пиленою і втомленою колією, він, безнадійно
закоханий у власні відчаї, їхав у безвість.
Спахлами йому здавалося, що курсує він од
своїх ненормальних думок до єдино вірного
для нього пункту призначення – абсолютного
забуття, що мало хоч трохи ослабити сліпий
зашморг збитої долі... Але то йому лише зда-
валось. Направду все виглядало зовсім по-
іншому. Ті думки зливою опускалися в його

хвору від безнадії пам'ять, а мозок, подібно до автомобільних двірників, не встигав їх витирати...

Йому бачилося, що їде від нікчемної тривіальності до змін, тих необхідних і бажаних змін, які наведуть хоч непевний, але рятівний порядок у його голові, котра натерпілась від нього ж самого. А власне, чого ж хотів він? Чого добивався? Щоб життя клало йому до ніг все, чого він хоче? Так не дванадцять років наче, мрії б мали поступово конкретизуватися та ускладнитись... Обманувся він... І обман той ввічливо ховався за чиєюсь широкою спиною, паралельно допиваючи останні краплі давно втраченої надії. Та й чи шукав він того обману? Захотів би – знайшов.

ФОТОАЛЬБОМ

А ти була ніде і скрізь
у нашому фотоальбомі
життя, якого вже немає...
...Ось тут цілуємось. Дивись,
як в небі зорі безсоромні
тихенько фільм про нас знімають.

А тут кохаємо весну,
яка, налякана грозою,
сховалася у наших душах.
Глянь – тут годинник мій заснув;
він так хотів, щоб ми з тобою
були удвох, про час забувши...

У всіх початків є кінець,
кохання теж долає втома:
що ж, врешті, це її робота.
Усе минуле – нанівець.
У нашому фотоальбомі
уже немає наших фото...

ГОЛОВНИЙ БІЛЬ

Лягати у ліжку з мокрою головою –
означає вранці бути незачесаним,
означає, що ти плюєш на симетрію.

Приймати рішення гарячою головою –
означає можливість зробити помилку,
а вчасно її зрозуміти і взятись за голову –
означає, що ти бажаєш навчитися,
бо на помилках вчаться.

Досконало вміти ходити на голові –
означає побачити світ навпаки,
означає, що в реалі тобі нецікаво.

Від шаленого кохання втратити голову –
означає відчувати запах життя,
а прожити його з високо піднятою головою –
означає мистецтво. Але дивись під ноги –
щоб часом не впасти.

ІДЕАЛЬНИЙ СВІТ

Триматися в ритмі класно,
коли ти у ногу з часом
їдеш. А інколи – падаєш;
потім встаєш, пригадаєш
шлях до своєї мети,
аби довести
собі, не іншим,
що ти не такий – ти інший.

Залишити все та піти
так легко, якщо тобі йти
нікуди, і є одна дорога –
до Бога.

(На бал чи на страту –
вирішує він). Не мати
в житті гріхів означає –
ти прямуєш до раю.

Знати, що десь є світ,
який тебе порятує від
спеки гарячих людських думок,
дасть шанс зробити крок
назустріч своїм ідеалам, –
мало.

Мало, власне, знати –
треба навчитись його шукати.

НЕСКАЗАНЕ ПОСТУКАЛО В ГОСТИНУ...

Пам'яті Павла Олексійовича Бакланова

З людських очей несе весняну повінь
печаль думок, що Ви уже не з нами...
Минає рік, як Вас Господній човен
відніс у рай небесними річками...

Ні, Ваша смерть – коротке інтермецо
між двох життів... Зізнайтесь мені щиро:
Ви йшли, щоб повернутись в кожне серце
частиною свого... Покійтесь з миром...

Несказане постукало в гостину,
збудило пам'ять споминами-снами
про Вчителя, про Батька, про Людину...
Ми рік без Вас...а втім – ні...рік із Вами...

НЕДАЛЕКО ДО ВЕСНИ

За вікном чи то дощ, чи то снігу торішнього
б'ють полтавський асфальт боковими
ще немає грози, лиш знайомі її суголосся
налагоджують в небі утрачені взимку

сльози

ударами акви;

контакти.

Рай весняних балад загубився в холодних
допиваючи втомлений день на годину пізніше.
Вічно сонний бабак ще не мріє облишити нору –
він збрехав про весну... але все ще невинний,
безгрішний...

мінорах,

Парки міста вертають залишені в осені
птахофонд поспішає з гостинцями в рідні
Іще трохи зимових хрестів залишилось на
молодої весни, і нести їх лишилося трохи...

френчі,

пороги...

плечах

ЗАХОТИТИ ЗМІНИТИСЯ

Ти віриш, що світ відносний, і що всьогото того, що ми бачимо, любимо і відчуваємо, можна легко позбутися з допомогою легкої, невидимої руки випадковості? Я знаю, віриш. Бо ти віриш у кохання з першого погляду, але той фрагментарно-бісерний момент теж є випадковістю, і цей факт важко, якщо взагалі можливо, заперечити. І людина, сама того не знаючи, робиться статистом у ситуаціях, де не має ніяких, навіть мізерних важелів впливу на власну підсвідомість.

Ти віриш, а значить, припускаєш існування долі, котра керує нашими справами, не бажаючи нас повідомляти про свої плани. А ті її плани часто вносять несподівані корективи в життя, і ми лишаємося в дурнях – з наслідками, та не обов'язково з висновками. Зробити помилку насправді дуже легко, а створити передумови для унеможливлення її повторення зможе далеко не кожний. Захотіти змінитися. Ось що потрібно.

АФЕКТНИЙ

Коли з будівель спустять прапори
під фаталізм шопенівських канонів,
мої думки покинуть свій поріг
і більше не повернуться додому.

Коли з облич сховається усміх
під канонади дощових патронів,
моє життя залишиться для всіх
історією пальця біля скроні...

Коли із вуст проллється пафос слів,
котрий розчулить люд чужих проспектів,
вернусь на землю подихом вітрів
своїх надій, так схожих на афекти...

ВІТЕР ЗМІН

Я дочекаюсь вітру змін,
який усе стоїть в заторі
даремно втрачених годин
мого життя, моїх історій.

Я дочекаюсь в темноті
свого ліхтарика надії
на краще. Як би я хотів
тебе і рай. А ще постійно

чекатиму вечірніх рим,
в собі поета, в людях – брата.
Я – оптиміст, хоча цей грим
уже дістав. Пора вмиватись.

СТАНСИ

Писала душа уранці
до крику болючі станси,
і плакала океаном,
бо думала – легше стане

хоч трохи. Душі боліло
скалічене часом тіло,
і сил не було терпіти
бите, та не добите...

І каялась душа Богу,
і з глузду повзла потроху
до раю, де мала шанси
колись дописати станси...

8

Не тримай, все одно ж не втримаєш
коло себе мої дороги. Кинь!
Полікую я рани римою,
вип'ю вісім таблеток логіки.

Перебуду десь на обочині
власних мрій і печалей, вірю: я
колись виїду-таки з оточення,
якщо ти не постанеш прірвою...

Вуалюю сумними фарбами,
залишаючи невидимою
безкінечність своєї фабули
на твій розсуд... пусти... не втримаєш...

У ДЗЕРКАЛІ

За ґратами я, за ґратами
безвісті, скованої римами.
Награвся... Уже не гратиму
в цю гру. Ненормально стриманий,

а значить нещасний. Винними
не бачу нікого. Дзеркало
винне, бо в ньому римами
автопортрет начерканий...

БРАВО!

В чайнику закипіла вода.
Це значить – пора пити каву.
Кажуть: “Кава – отрута!”,
але продам
життя за одну склянку.
Браво
тим, хто придумав цю фразу!
Може, нап’юсь і помру одразу.

На дорогах лежить лід і сніг.
Пора на роботу, у мене справи.
Кажуть: “Може, ти пішки?”;
плюю на всіх,
хто лізе в мої плани.
Браво
тим, хто вкрив льодом трасу!
Може, зірвусь і помру одразу.

По дорозі заїду в фаст-фуд.
Замовлю собі улюблені страви.
Кажуть: “Це небезпечно!”.
Але я тут,
бо я люблю ризик.
Браво
тим, хто готує собаче м’ясо!
Буду ситий і мертвий одразу.

У автівці на склі твоє фото.
Посмішка щира і трохи лукава.

Кажуть: “Це не твоє! Є
інші лоти
аукціону життя”.
Браво
тобі! Ти є серед сірої маси
лотів. Закохався й помер одразу.

ТЕАТР МОГО ЖИТТЯ

Я сьогодні вмираю на біс:
той же потяг, той шлях і та ж станція...
Відпусти мою руку, змиристь:
не врятує мене операція.

Я сьогодні прощаю усім,
а простити собі не судилося.
Вже прожив двадцять осеней, зим,
лиш двадцята весна загубилася...

До життя поміняю замок,
а ключі переплавлю у спогади.
Досить слів. Замовкаю. Замовк...
...німа сцена – прощаюся поглядом...

Десь лишився неспалений міст,
і в тунелях трапляються пробиски;
Ти не плач: це театр – я артист,
а артистів ховають під оплески...

НЕВИДИМЕ

Ну! Стріляй!
Уже ж давно поранила!
Мій маршрут
у рай прямим автобусом...
Кров? Тримай
життя червоні гранули...
...все твоє,
ні краплі поза конкурсом...

Добивай
мене останнім поглядом,
вже давно
у серці ніж самотності...
Лише знай:
я не боюся холоду,
що в вікно
летить з твоєю гордістю...

Пропаду?
Нехай... нехай не житиму...
Що мені –
облишити невидиме...